

INTRODUCERE

„Ostil bisericii, dar cu o părere bună despre Isus Hristos.“ Aceste cuvinte descriu un mare număr de oameni din ziua de astăzi, în special tineri.

Ei se împotrivesc oricărui lucru care aduce a instituție. Nu pot suporta organizarea instituțională și privilegiile sale adânc înrădăcinate. Și resping biserica – nu totalmente fără motiv – deoarece o văd coruptă de aceste metehne și fără speranță de îndreptare.

Dar ceea ce resping este biserica contemporană, nu pe Isus Hristos Însuși. Ei sunt atât de critici și de reținuți tocmai din cauză că văd o contradicție între întemeietorul creștinismului și starea actuală a bisericii pe care El a întemeiat-o. Cu toate acestea, persoana și învățătura lui Isus nu și-au pierdut farmecul. În primul rând, El Însuși a fost un personaj nemulțumit de organizarea instituțională, iar unele dintre cuvintele Sale aveau nuanțe revoluționare. Idealurile Lui par să fi fost întru totul onorabile. A inspirat dragoste și pace, oriunde

S-a dus. Și, în al doilea rând, a și făcut ceea ce le-a predicat altora.

Dar a fost El *real*?

Un număr apreciabil de oameni din întreaga lume cresc încă în cămine creștine, unde adevărul lui Hristos și al creștinismului este recunoscut. Dar, când li se dezvoltă facultățile critice și încep să gândească pe cont propriu, li se pare mai ușor să renunțe la religia copilăriei decât să facă efortul de a cerceta dacă este sau nu adevărată.

Foarte mulți alții nu cresc într-un mediu creștin. În schimb, ei absorb învățătura islamului, a hinduismului sau a budismului sau niște tipare de gândire în care Dumnezeu nu are loc defel.

Cu toate acestea, citind despre Isus, ambele grupuri consideră că El exercită o fascinație căreia nu-i pot scăpa cu ușurință.

De aceea, punctul nostru de plecare este personalitatea istorică a lui Isus din Nazaret. El a existat în mod cert. În legătură cu aceasta nu poate exista nici o îndoială rezonabilă. Existența Sa ca personalitate istorică este susținută de scriitori păgâni și creștini deopotrivă.

Apoi, indiferent ce altceva s-ar mai putea spune în privința Lui, El a fost, de asemenea, om în adevăratul înțeles al cuvântului. S-a născut, a crescut, a muncit și a asudat, S-a odihnit și a dormit, a mâncat și a băut, a suferit și a murit ca alți oameni. A avut un trup omenesc real și emoții omenești reale.

Dar putem crede cu adevărat că, într-un anumit fel, El a fost și „Dumnezeu“? Nu este divinitatea lui Isus mai degrabă o superstiție creștină pi-

torească? Există vreo dovadă pentru această uimitoare afirmație creștină, conform căreia tâmplarul din Nazaret a fost unicul Fiu al lui Dumnezeu?

Această chestiune este fundamentală. Nu o putem ocoli. Trebuie să fim cinstiți. Dacă Isus nu a fost Dumnezeu în trup omenesc, atunci creștinismul este complet discreditat. Nu ne rămâne decât o religie ca oricare alta, cu idei frumoase și cu o etică nobilă, dar unicitatea ei s-a dus.

Există însă dovezi privind divinitatea lui Isus – dovezi bune, solide, istorice, cumulative, dovezi pe care un om le poate accepta cu onestitate, fără a comite suicid intelectual. Sunt afirmațiile ieșite din comun pe care le-a făcut Isus despre Sine Însuși, atât de îndrăznețe și totuși atât de modeste. Apoi, mai este caracterul Său unic. Puterea și blândețea Lui, neprihănirea lui intransigentă și compasiunea duioasă, grija Lui pentru copii și dragostea pentru cei marginalizați, stăpânirea de sine și abnegația Lui au câștigat admirația lumii. Mai mult decât atât, moartea Sa cruntă nu a însemnat sfârșitul Lui. Se afirmă că a înviat din morți, iar probele circumstanțiale ale învierii Lui sunt foarte convingătoare.

Dar, presupunând că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu – să fie esența creștinismului numai o simplă acceptare a acestui fapt? Nu. O dată ce am fost convinși cine este El, trebuie să analizăm cu ce scop a venit. Ce a intenționat să realizeze? Răspunsul Bibliei este că „a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși“. Isus din Nazaret este Salvatorul trimis din cer, de care avem nevoie cu toții. Avem nevoie

de iertare și de o relație de prietenie cu Dumnezeu preasfânt, de care ne-au despărțit păcatele noastre. Avem nevoie să fim eliberați de egoismul nostru și să primim puterea de a trăi la înălțimea idealurilor noastre. Trebuie să învățăm să-i iubim pe ceilalți, prieteni și dușmani deopotrivă. Acesta este sensul a ceea ce numim „mântuire“. Aceasta este ceea ce a venit Hristos să câștige pentru noi, prin moartea și învierea Sa.

Atunci, esența creștinismului reprezintă credința că Isus este Fiul lui Dumnezeu, care a venit să fie Mântuitorul lumii? Nici măcar acum nu am spus totul. Nu este suficient să-I recunoaștem divinitatea, să ne recunoaștem nevoia de mântuire și să credem în eficacitatea a ceea ce a făcut El pentru noi. Creștinismul nu vizează numai ceea ce *credem*, ci și felul în care *ne comportăm*. Convingerile noastre intelectuale pot fi deasupra oricărei critici, dar trebuie să le punem în practică.

Și atunci, ce trebuie să facem? Trebuie să ne dedicăm, cu inima și cugetul, cu sufletul și voința, cu casa și viața noastră, în mod personal și fără rezerve, lui Isus Hristos. Trebuie să ne smerim înaintea Lui. Trebuie să fim încredințați că El este Mântuitorul *nostru* și să ne supunem Lui ca Domn *al nostru*, iar apoi, să ne ocupăm locul ca membri loiali ai bisericii și cetățeni responsabili ai comunității.

Aceasta este esența creștinismului, tema cărții de față. Dar, înainte de a începe să analizăm dovezile în favoarea divinității lui Isus Hristos, trebuie să ne oprim și să reflectăm la modul corect în care

să abordăm lucrurile. Creștinii afirmă că-L putem găsi pe Dumnezeu în Isus Hristos. Examinarea acestei afirmații va fi mult mai puțin complicată, când înțelegem, în primul rând, că Dumnezeu ne caută pe noi și, în al doilea rând, că noi trebuie să-L căutăm pe El.

ABORDAREA CORECTĂ

„La început, Dumnezeu...” Primele trei cuvinte din Biblie reprezintă mai mult decât un mod de a începe istoria creației sau o introducere a cărții Geneza. Ele constituie cheia înțelegerii Bibliei ca întreg și ne spun că religia Bibliei este o religie în care Dumnezeu are inițiativa.

Ideea este că noi nu putem niciodată să-L luăm pe Dumnezeu prin surprindere. Nu putem niciodată să I-o luăm înainte. El face întotdeauna primul pas, Îl găsim întotdeauna „la început”. Înainte ca noi să fi existat, Dumnezeu a acționat. Înainte ca noi să ne fi hotărât să-L căutăm pe Dumnezeu, Dumnezeu pornise deja în căutarea noastră. Biblia nu prezintă încercările oamenilor de a-L găsi pe Dumnezeu, ci Îl prezintă pe Dumnezeu, venind în întâmpinarea noastră.

Mulți oameni și-L imaginează pe Dumnezeu șezând confortabil undeva, pe un tron îndepărtat,

cu un aer rezervat, distant, neimplicat, un Dumnezeu căruia nu-I prea pasă de nevoile noastre și pe care trebuie să-L batem la cap, ca să facă ceva pentru noi. Această percepție este complet greșită. Biblia ne descoperă un Dumnezeu care, cu mult înainte ca oamenilor să le treacă prin minte să se întoarcă la El, pe când sunt încă pierduți în întuneric și înglodați în păcat, ia inițiativa, Se ridică de pe tron, renunță la slava Sa și Se pleacă să-i caute până când îi găsește.

Această activitate suverană și anticipativă a lui Dumnezeu este vizibilă în multe feluri. El a avut inițiativa în privința *creației*, dând viață universului și la tot ce există: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.“ El a avut inițiativa în privința a ceea ce numim *revelație*, făcând cunoscute omenirii atât natura, cât și voia Sa: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...” El a avut inițiativa în operațiunea de salvare pe care o reprezintă *mântuirea*, venind, în persoana lui Isus Hristos, pentru a elibera oamenii de păcatele lor: „Dumnezeu... a răscumpărat pe poporul Său.“¹

Dumnezeu a creat. Dumnezeu a vorbit. Dumnezeu a acționat. Aceste afirmații legate de inițiativa lui Dumnezeu în trei domenii diferite constituie un rezumat al religiei Bibliei. În cartea de față, ne vom ocupa de cel de-al doilea și de cel de-al treilea domeniu, deoarece esența creștinismului, prin definiție, începe cu figura istorică a lui Isus Hristos. Dacă Dumnezeu a vorbit, cel din urmă și cel mai de

seamă cuvânt al Său către lume este Isus Hristos. Dacă Dumnezeu a acționat, fapta Sa cea mai nobilă este răscumpărarea lumii prin Isus Hristos.

Dumnezeu a vorbit și a acționat în Isus Hristos. El a spus ceva, a făcut ceva. Aceasta înseamnă că creștinismul nu este doar vorbire pioasă, o culegere de idei religioase sau un catalog de reguli. Este „evanghelie“ (veste bună) – în cuvintele apostolului Pavel, „Evanghelia lui Dumnezeu... [care Îl] privește pe Fiul Său... pe Isus Hristos, Domnul nostru“.² Creștinismul nu este în primul rând o invitație ca omul să facă ceva, ci este, în mod suprem, o declarație a ceea ce a făcut Dumnezeu, în Hristos, pentru noi, oamenii.

Dumnezeu a vorbit

Omul este o creatură avidă de cunoaștere. Minte noastră nu-și găsește odihna, întotdeauna sondăm necunoscutul. Căutăm fără încetare cunoașterea. Viața noastră este o călătorie de descoperire: mereu punem întrebări, explorăm, investigăm, cercetăm. Niciodată nu renunțăm la întrebarea pe care o pun copiii tot timpul: „De ce?“

Cu toate acestea, când mintea noastră își pune întrebări despre Dumnezeu, suntem dezorientați. Orbecăim în întuneric. Ne zbatem neajutorați, într-un domeniu care ne depășește înțelegerea. Dar acest lucru n-ar trebui să ne surprindă, pentru că Dumnezeu, orice sau oricine ar fi El, este infinit, în vreme ce noi suntem creaturi finite. El ne depășește complet capacitatea de înțelegere. De aceea, mintea noastră, oricât de minunată ar fi eficacita-

tea ei ca instrument pentru științele empirice, nu ne poate ajuta automat și în această situație. Ea nu se poate ridica la nivelul minții infinite a lui Dumnezeu. Nu există nici o scară pe care să urce, ci numai un abis enorm, nemăsurat. Iov, un personaj biblic, este întrebat: „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu?” Singurul răspuns este „Nu”. Este imposibil.

Și așa ar fi rămas lucrurile, dacă Dumnezeu n-ar fi avut inițiativa de a ne ajuta. Am fi rămas pe vecie agnostici, întrebând, la fel ca Pilat din Pont, la procesul lui Isus: „Ce este adevărul?”, dar neașteptând să primim vreun răspuns, neîndrăznind vreodată să sperăm că vom primi unul. Ne-am închina la ceva, căci face parte din firea noastră omească să ne închinăm la cineva sau la ceva, dar toate altarele noastre ar fi ca acela pe care l-a găsit apostolul Pavel în Atena, dedicat „Dumnezeului necunoscut”.

Dar Dumnezeu a vorbit. El a avut inițiativa de a Se face cunoscut. Conceptul creștin de revelație este esențialmente rezonabil. Dumnezeu a „dezvăluit” minții noastre ceea ce, altfel, i-ar fi rămas ascuns. O parte din revelația Sa se găsește în natură:

Cerurile spun slava lui Dumnezeu
și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.

Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei [adică: ființele umane], căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, dela fa-

cerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.³

Această revelație este numită revelația „generală“ a lui Dumnezeu (pentru că este descoperită oamenilor de pretutindeni) sau revelație „naturală“ (pentru că se găsește în natură). Dar ea nu este suficientă. Este adevărat că revelează existența Lui și că ne ajută să ne facem o idee despre puterea, slava și credincioșia Sa divine. Dar, pentru ca să-L cunoaștem personal pe Dumnezeu, să ni se ierte păcatele și să avem o relație cu El, este nevoie de mai mult decât atât. Avem nevoie de ceva care să ne ajute să aflăm cum să ajungem să-L cunoaștem noi înșine. Revelarea de Sine a lui Dumnezeu trebuie să cuprindă sfințenia, dragostea și puterea Sa de a mântui de păcat. Și extraordinarul adevăr este că Dumnezeu ne oferă și aceste lucruri. Această revelație se numește revelație „specială“, pentru că a fost făcută unui popor special (poporul lui Israel), prin intermediul unor mesageri speciali (oameni care, în Vechiul Testament, sunt numiți „profeți“, iar în Noul Testament, „apostoli“). Este și „supranaturală“, deoarece a fost dată prin intermediul unui proces pe care îl numim „inspirație“ și și-a găsit principala expresie în Isus – în persoana Lui și în ceea ce a făcut El.

Modul în care Biblia explică și descrie această revelație este prin simpla afirmație că Dumnezeu a „vorbit“. Vorbirea este mijlocul pe care îl utilizăm și noi, când putem, pentru a comunica unul cu altul în maniera cea mai directă. Prin cuvinte le spunem altora ce gândim. Acest lucru este și mai

adevărat în cazul lui Dumnezeu, în ceea ce privește dorința Sa de a-Și revela gândurile nemărginite minții noastre finite. Deoarece, așa cum spune profetul Isaia, gândurile Sale sunt mai înalte decât gândurile noastre – tot așa cum cerurile sunt mai sus decât pământul – iar noi nu am putea cunoaște vreodată acele gânduri, dacă El nu le-ar înveșmânta în cuvinte. Biblia exprimă acest lucru prin „cuvântul Domnului a venit“ la numeroși profeti, până când, în cele din urmă, a venit Isus Hristos și „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi“.⁴

Ceva asemănător le-a scris și Pavel prietenilor săi creștini din Corint: „Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.“ Noi ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu nu prin înțelepciunea noastră, ci prin cuvântul lui Dumnezeu (identificat de Pavel, aici, ca „propovăduire“); nu prin rațiunea noastră omească, ci prin revelație divină. Datorită faptului că Dumnezeu S-a făcut cunoscut pe Sine Însuși în Hristos, creștinul poate să meargă cu îndrăzneală la cei care sunt agnostici sau superstițioși și să le spună, exact așa cum le-a spus Pavel atenienilor, în mijlocul Areopagului: „Ceeace voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu.“

O mare parte a controverselor dintre știință și religie a apărut din cauză că acest lucru nu a fost înțeles. Metodele științifice nu sunt de nici un folos când este vorba de religie. Cunoașterea științifică progresează prin observare și experimentare. Ști-

ința lucrează cu informații care ne sunt furnizate de cele cinci simțuri. Dar, când cercetăm ceea ce se află dincolo de universul observabil, când vrem să reflectăm la ceea ce este metafizic, nu avem nici un fel de informații pe care să le putem folosi. Nu-L putem atinge, vedea sau auzi pe Dumnezeu în mod direct. Cu toate acestea, credința creștină se bazează pe aserțiunea că a existat o vreme în care El a ales să vorbească și să îmbrace un trup care putea fi văzut și atins. De aceea, în Noul Testament, Ioan și-a început cea dintâi epistolă cu afirmația: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre... vă vestim...”

Dumnezeu a acționat

Vestea bună a creștinismului nu este doar o declarație că Dumnezeu *a spus* ceva. Ea afirmă și că Dumnezeu *a făcut* ceva.

Dumnezeu a avut inițiativa în aceste două moduri, pentru că de aceasta avem noi nevoie. Problema nu e doar că suntem neștiutori, ci că suntem și păcătoși. De aceea, nu este suficient ca Dumnezeu să ni Se reveleze pur și simplu și să ne înlăture neștiința. El trebuie și să facă ceva pentru a ne mântui de păcatele noastre. El a început să facă acest lucru în perioada Vechiului Testament. L-a chemat pe Avraam din patria sa, Ur, făcând din el și din urmașii lui o națiune, salvându-i din robia Egiptului, încheind un legământ cu ei, la Muntele Sinai, conducându-i prin pustie, în Țara Promisă, călăuzindu-i și învățându-i ca popor special al Său.

Toate acestea aveau rolul de a pregăti un lucru și mai mareț pe care urma să-l facă: răscumpărarea în Hristos. Oamenii aveau nevoie să fie eliberați, nu din robia Egiptului sau din exilul babilonian, ci din robia păcatului și din alienarea produsă de el. Acesta a fost motivul principal pentru care a venit Isus Hristos. El a venit ca Mântuitor.

... și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.

O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși“...

... pentrucă Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.

El a fost ca păstorul din pilda spusă de Isus, care ducea dorul singurei oi rătăcite de turmă și care a plecat să o caute, până ce a găsit-o.⁵

Creștinismul este o religie a mântuirii, iar realitatea este că în nici una dintre religiile necreștine nu există ceva comparabil cu mesajul unui Dumnezeu care a iubit o lume de păcătoși, a căutat-o și a murit pentru ea.

Răspunsul nostru

Dumnezeu a vorbit. Dumnezeu a acționat. Consemnarea și interpretarea acestor cuvinte și fapte divine se găsesc în Biblie. Problema, în cazul multor oameni, este că ele acolo și rămân. Este foarte ușor să ne imaginăm că ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu a avut loc în trecut și să ne oprim aici.

Dar aceste lucruri nu trebuie uitate în istorie, ci aduse în viața noastră de zi cu zi, trebuie scoase din Biblie și puse în practică. Dumnezeu a vorbit – I-am auzit noi cuvintele? Dumnezeu a acționat – am beneficiat noi de ceea ce a făcut El?

Ceea ce trebuie să facem va fi explicat în continuare, în această carte. În acest moment, trebuie să scoatem în evidență o singură idee principală: trebuie să *căutăm*. Dumnezeu ne-a căutat pe noi. El încă ne mai caută. Și noi trebuie să-L căutăm pe El. Ceea ce are Dumnezeu împotriva noastră este mai ales faptul că nu căutăm.

Domnul Se uită dela înălțimea cerurilor
peste fiii oamenilor,
să vadă de este vreunul care să aibă pricepere,
și care să caute pe Dumnezeu.

Dar toți s-au rătăcit,
toți s-au dovedit niște netrebnici:
nu este nici unul care să facă binele,
nici unul măcar.⁶

Și totuși Isus a promis: „Căutați și veți găsi.“ Dacă nu căutăm, nu vom găsi niciodată. Isus a spus trei istorioare, ca să ilustreze acest aspect. Păstorul a căutat oaia pierdută, până când a găsit-o. Femeia a umblat după moneda pierdută, până când a găsit-o. Tatăl era în permanență cu ochii în zare, după fiul său pierdut. De ce ne-am aștepta să facem mai puțin? Dumnezeu dorește să fie găsit, dar numai de cei care Îl caută.

Trebuie să căutăm *cu seriozitate*. „Omul este într-atât de leneș pe cât îndrăznește să fie“, după cum a scris Emerson, autorul american. Dar pro-

blema aceasta este atât de importantă, încât trebuie să ne înfrângem lenea și apatia firești, iar această căutare să fie preocuparea minții noastre. Dumnezeu nu prea are răbdare cu cei care doar se joacă; „El... răsplătește pe cei ce-L caută“ cu seriozitate.⁷

Trebuie să căutăm *cu smerenie*. Dacă apatia este un obstacol pentru unii, mândria este unul încă și mai mare și mai des întâlnit, pentru alții. Trebuie să admitem de bunăvoie că mintea noastră, fiind finită, nu poate cu nici un chip să-L descopere pe Dumnezeu prin propriile ei strădanii. Noi depindem de Dumnezeu ca să ni Se facă cunoscut. Nu spun că ar trebui să renunțăm la gândirea rațională. Dimpotrivă, psalmistul ne încurajează să *nu fim ca „un cal sau ca un catâr fără pricepere“*. Trebuie să ne folosim mintea, dar trebuie și să recunoaștem că ea are limite. Isus a spus: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.“

Acesta este unul dintre motivele pentru care Isus a iubit copiii. Ei sunt dornici să învețe. Nu sunt mândri, nu-și dau importanță și nu sunt critici. Avem nevoie de mintea deschisă, smerită și receptivă, a unui copilăș.

Trebuie să căutăm *cu sinceritate*. Trebuie să stăm în fața revelației de Sine a lui Dumnezeu nu numai fără mândrie, dar și fără prejudecăți; nu doar cu o minte smerită, ci și cu o minte deschisă. Orice student știe care sunt pericolele, când abordează un subiect cu idei preconceptuate. Și totuși numeroși așa-zisi oameni doritori de cunoaștere

abordează Biblia cu păreri gata formate. Trebuie să ne aducem aminte că promisiunea lui Dumnezeu se adresează numai căutătorului serios: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.“⁸

Trebuie să căutăm *cu supunere*. Aceasta este condiția cel mai greu de îndeplinit dintre toate. Când Îl căutăm pe Dumnezeu, trebuie să fim pregătiți nu numai să ne revizuim ideile, ci și să ne reformăm viața. Mesajul creștin conține o provocare morală. Dacă mesajul este adevărat, această provocare morală trebuie acceptată. Ideea este că nu-L putem trata pe Dumnezeu ca obiect al unei examinări detașate. Nu-L putem așeza la capătul unui telescop sau al unui microscop, spunând: „Ce interesant!“ Dumnezeu este cu mult mai mult decât pur și simplu interesant. El ne provoacă o tulburare profundă. Iar același lucru este valabil și în cazul lui Isus Hristos.

Ne-am gândit să-L examinăm din punct de vedere intelectual; și descoperim că El ne examinează din punct de vedere spiritual. Rolurile au fost inversate între noi... Omul Îl poate studia pe Isus cu imparțialitate intelectuală, dar nu o poate face cu neutralitate morală... Trebuie să declarăm din care tabără facem parte.⁹

La asta Se referea Isus atunci când, vorbind cu niște oameni din vremea Sa, care refuzau să-L accepte, a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.“ Pro-

misiunea este clară: putem ști cu certitudine dacă Isus Hristos a fost adevărat sau fals, dacă învățătura Lui a fost omenească sau divină. Dar promisiunea este însoțită de o condiție morală. Trebuie să fim gata nu doar să credem, ci și să ascultăm. Trebuie să fim pregătiți să facem voia lui Dumnezeu atunci când El ne-o aduce la cunoștință.

Îmi amintesc de un tânăr care a venit să mă vadă îndată după ce terminase școala și începuse să lucreze la Londra. Mi-a spus că renunțase să mai meargă la biserică, pentru că nu putea spune crezul, fără sentimentul că era un ipocrit. Nu-l mai credea. Când a terminat ce avea de spus, l-am întrebat: „Dacă ți-aș da un răspuns complet satisfăcător din punct de vedere intelectual, ai fi dispus să-ți schimbi modul de viață?” A zâmbit ușor și a roșit. Răspunsul era clar: „Nu.” Adevărata lui problemă nu era de natură intelectuală, ci morală.

Așadar, acesta este spiritul în care trebuie să ne desfășurăm căutarea. Trebuie să dăm la o parte apatia, mândria, prejudecățile și păcatul și să-L căutăm pe Dumnezeu – indiferent care ar fi consecințele. Dintre toate obstacolele pe care le punem întâlni în căutarea adevărului, ultimele două sunt cel mai greu de înfrânt: prejudecățile intelectuale și voința morală. Motivul este că ambele sunt manifestări ale fricii – iar frica este cel mai mare dușman al adevărului. Frica ne paralizează căutarea. Nu trece mult înainte de a ne da seama că a-L găsi pe Dumnezeu și a-L accepta pe Isus Hristos este o experiență foarte incomodă pentru cei mai mulți. Ar însemna să ne reevaluăm întreaga perspectivă

asupra vieții și ar duce la schimbări majore în modul nostru de viață. Această combinație de lașitate intelectuală și morală ne face să ezităm. Nu găsim, pentru că nu căutăm, iar adevărul este că nu căutăm, pentru că nu dorim cu adevărat să găsim. Și cea mai bună cale de a ne asigura că nu vom găsi este să decidem, de la început, să nu căutăm.

De aceea, dați-mi voie să vă îndemn să luați în considerare faptul că este posibil să nu fi înțeles bine aceste lucruri și că Hristos ar putea fi realmente adevărat. Iar dacă doriți să fiți căutători smeriți, sinceri și ascultători de Dumnezeu, faceți-vă timp pentru a citi Biblia, cartea care pretinde că este revelația Sa. Citiți în special evangheliile, care prezintă istoria lui Isus Hristos. Oferiți-I ocazia de a vă pune față în față cu El și de a vă arăta cine este. Veniți, iar mințile și voințele să vă fie pregătite să credeți și să ascultați, în cazul în care veți fi convinși că aceste lucruri sunt adevărate. De ce să nu citiți de la un capăt la celălalt Evanghelia lui Marcu sau a lui Ioan? O puteți citi pe oricare dintre ele de la început la sfârșit (de preferat, într-o traducere modernă), pentru a-i da posibilitatea să aibă un impact deplin asupra voastră. Apoi, o puteți reciti mai lent, să zicem, un capitol pe zi. Înainte de a citi, rugați-vă – ați putea folosi ca exemplu rugăciunea de mai jos:

Dumnezeule, dacă există (iar eu nu știu dacă există) și dacă auzi această rugăciune (iar eu nu știu dacă o auzi), vreau să-Ți spun că sunt un căutător sincer al adevărului. Arată-mi dacă Isus este Fiul Tău și Mântuitorul lumii. Și, dacă

voi fi convins, voi crede că El este Mântuitorul meu și Îl voi urma ca Domn al meu.

Nu se poate ca cineva să se roage astfel și apoi să fie dezamăgit. Dumnezeu Își ține promisiunile. El onorează orice căutare serioasă. El îi răsplătește pe toți căutătorii sinceri. Sarcina pe care ne-a dat-o Isus este foarte clară: „Căutați și veți găsi.“

Întrebări de studiu

1. În ce fel reprezintă primele trei cuvinte din Biblie „cheia înțelegerii Bibliei ca întreg“?
2. Ce ați spune într-un „rezumat al religiei Bibliei“?
3. Care sunt deosebiri dintre revelația „generală“ sau „naturală“ a lui Dumnezeu și revelația Sa „specială“? De ce sunt atât de importante aceste distincții?
4. „...nu este suficient ca Dumnezeu să ni Se reveleze pur și simplu și să ne înlăture neștiința.“ De ce nu? Ce trebuie să mai facă?
5. Care a fost scopul venirii lui Isus? Cum contribuie acest lucru la caracterul unic al creștinismului?
6. De ce este atât de important să-L „căutăm“ pe Dumnezeu? Ce înseamnă asta în practică? Cum o facem?